

In memoriam

ВОЈИСЛАВ МАРТИНОВИЋ

(1931—1979)

Седамнаестог дана октобра 1979. године саслушали смо тужну вест о изненадној смрти нашег колеге и омиљеног друга вишег кустоса Музеја града Београда Војислава Мартиновића. Опростили смо се с њим и подсетили смо се на неке моменте из његовог живота.

Војислав Мартиновић рођен је 1931. године у историјској Бањској, код Косовске Митровице, у рударској породици у којој је стекао прва сазнања и добио прве добре поуке којих се и касније држао јер су оне провераване и потврђиване у време које је било обележено многим искушењима и тешкоћама сваке врсте. У родном месту завршио је основну школу, а у Београду, који је волео као свој други завичај, гимназију и до 1957. године студије на Философско-историјском факултету. Од тада па до смрти савесно је извршавао своје обавезе према ужој и широкој заједници. Одмах после служења војног рока, од 1958. године службовао је као гимназијски професор историје у Санском Мосту, а затим као добар познавалац прилика у друштву и његовог развоја радио је у Одељењу за радничко самоуправљање Централног већа Савеза синдиката Југославије.

Међутим, млади историчар В. Мартиновић желео је радно место које би му омогућавало да дубље проучи друштвено-економска збивања у нашој ближој прошлости. Октобра 1960. прелази на рад у Музеј револуције народа и народности Југославије, а када је Музеј града Београда септембра 1974. године затражио стручњака с искуством, који би се бавио историјом нашег главног града у периоду од 1918. до 1941. године, В. Мартиновић долази у ову Установу и у одговорни посао уноси радне особине које су неопходне у проучавању и презентовању сваког, а нарочито овог временског размака у врло садржајној и бурној прошлости овог града.

Као кустос прихватао је мишљење да делатност музејског радника садржи неколико компонената и стога у његовом раду, сада кад се на крају његове активности своде неки закључци, може бити говора о прикупљању, истраживању и обрађивању музејске грађе, о њеном презентовању које се огледа у постављању изложби, о педагошком раду и музејској пропаганди.

Овом пригодно могућно је поменути само најважније: поставио је Спомен-музеј Првог крагујевачког одреда у Липници и сталну изложбу у Музеју 4. јул 1941. године. Међу повременим тематским изложбама остаће нам у сећању изложба поводом X партијског конгреса и изложба Алати београдских аласа. Знатан број изложби радио је с другим кустосима.

В. Мартиновић је и објављивао резултате свог стручног рада. Написао је прилоге за прегледну монографију Београда (Седам хиљада година Београда, Београд 1975) и припремљену монографију Земуна и радове у вези с оствареним изложбама (Музеј 4. јул, Београд 1977. и Алати београдских аласа, Београд 1978).

Као педагошки радник одржао је низ предавања и објавио је неколико прилога из области музејске педагогије и већи број приказа, популарних чланака у ревијама, часописима и листовима.

Извесно је да је после пет година рада у Музеју града имао и личних радних планова. Нама је позната намера да учествује у раду на допуни хронологије радничког покрета Београда и Земуна до 1941. године и да је у скици остао прилог о штрајку земунских шегрта 1940. године.

Осим стручног рада свог позива В. Мартиновић се интересовао и активно је учествовао у раду стручних и друштвено-политичких организација. Исто тако занимао га је рад појединих удружења грађана. За свој рад В. Мартиновић добио је Медаљу заслуга за народ и више писаних признања.

Животни пут покојног В. Мартиновића био је испуњен конструктивним радом и примерним односом према сарадницима и суграђанима. Из тих разлога сви они који су с њим били у било каквој дужој вези, дуго ће помињати његово име. Они ће В. Мартиновића задржати у сећању као солидног стручњака, као скромног и савесног трудбеника, као примерног члана друштвено-политичких организација и изнад свега као хуманог човека и друга.

Хвала Војиславу Мартиновићу за све оно што је урадио за радне организације у којима је деловао и за оно што је урадио за наш град.

М. А. Д.